

σ' ένα μεγάλο θαρέλι της αποθήκης. Τότε όμως ώπισθοχώρησα από τη φρίκη μου. Εκεί μέσα ήταν κλεισμένο ένα παράδοξο πλάσμα, τόσο αδύνατο και τόσο φοβισμένο, που προκαλούσε φρίκη. Ήταν ο μικρός Ζουλιέν. Οί δήμοι γονείς του το είχαν κλείσει εκεί πέρα για να τ' αφήσουν να πεθάνη, θέλοντας να καταχρασθούν την περιουσία που του είχε αφήσει μια πλούσια θεία του που πέθανε.

Ο μικρός Ζουλιέν χρειάστηκε πάρα πολλούς μήνες για να συνέλθη και τώρα βρίσκεται στο σπίτι του φίλου μου, το οποίο του είχε πιά φιλόξενο από το δικό του.

Ένα άλλο μαρτυρικό παιδί ήταν η μικρή Ισαβέλλα Κλωντέλ, η δυστυχισμένη κόρη ενός παραγγελιοδόχου. Η Ισαβέλλα έχασε πολύ γρήγορα τη μητέρα της κι' ο Κλωντέλ για να την αναθρέψει, παντρεύθηκε μια άλλη γυναίκα. Η μητριά της όμως δεν ένοιωθε καμιά αγάπη γι' αυτό το πλάσματάκι κι' όταν κατάλαβε ότι θα έφερνε ένα άλλο παιδί στον κόσμο, αποφάσισε να το εξαφανίσει. Πράγματι έπωφελούμενη από ένα ταξίδι του άνδρός της, πήρε την Ισαβέλλα, την εγκατέλειψε κάτω από μια γέφυρα του Σηκουάνα και γύρισε μ' αναπαυμένη τη συνείδησή της στο σπίτι της. Όταν δὲ επέστρεψε ο Κλωντέλ του είπε ότι η κόρη του είχε χαθή κι' ότι παρά τις έρευνες της αστυνομίας, δεν την είχε ξανάβρη.

Ο παραγγελιοδόχος πήγε να τρελλαθῆ από τη θλίψη του και τίποτε δεν ήταν δυνατό να τον κάνει να ξεχάσει την Ισαβέλλα. Έτσι πέρασαν σωστά τρία χρόνια. Μια άγρια χειμωνιάτικη μέρα ο Κλωντέλ καθόταν σ' ένα από αυτά τα λαϊκά μπάρ κι' έπινε το κονιάκ του, όταν είδε να παρουσιάζεται εμπρός του ένα ρακένδυτο κορίτσι και να τον έκλιπαρη να του δώσει μια βοήθεια. Ο Κλωντέλ στο άκουσμα αυτής της φωνής ταράχθηκε και στην αρχή νόμισε ότι τον είχε πειράξει το κονιάκ. Μά έπειτα από λίγο συνήλθε και τρελλός από τον πόνο του άρχισε ν' αναζητά το κοριτσάκι και να το φωνάζει στο δρόμο. Ύστερα πράγματι από ώρα το ανάκαλυψε κοντά στον κήπο του Λουξεμβούργου. Σέρνονταν από τα φουστάνια μιας γρηῆς μέγαιρας και πατούσε με γυμνά πόδια στο κρυσταλλιασμένο χιόνι.

— Ισαβέλλα! φώναξε με δάκρυα στα μάτια και με μια τρελλή έλπίδα στην καρδιά. Ισαβέλλα!

Το κοριτσάκι από ένστικτο γύρισε το κεφάλι του και τον κύτταξε. Ο Κλωντέλ τότε μ' ένα πήδημα θηρίου χύμηξε στη γρηῆ μέγαιρα, την άρπαξε από τα κουρέλια της και την ώδηγησε στο αστυνομικό τμήμα.

— Θέλει να μου πάρη το παιδί μου, διαμαρτυρόταν εκείνη μ' όλη της τη δύναμη.

Έπειτα όμως από μια πρόχειρη ανάκριση αναγκάσθηκε να όμολογήσει ότι πράγματι το παιδί ήταν του Κλωντέλ κι' ότι το είχε βρη σε μια γέφυρα του Σηκουάνα και όταν το μεγάλωσε το έμαθε τη δουλειά της, να κλέβη και να ζητιανεύη.

Ο Κλωντέλ με την Ισαβέλλα στην άγκαλιά του γύρισε στο σπίτι του. Μά η δεύτερη γυναίκα του μόλις τους είδε έγινε κατακίτρινη και μαρτύρησε το έγκλημά της. Τότε ο Κλωντέλ την άρπαξε από το λαιμό και την έπνιξε, εκεί εμπρός στα μάτια του παιδιού, το οποίο δεν μπορούσε τίποτε να καταλάβη.

Ο Κλωντέλ καταδικάστηκε πολύ έλαφρά από το Κακούργιοδικείο και μέχρι να έκτίση την ποινή του φυλάμε την Ισαβέλλα στο άσυλο μαζί με τ' άλλα μαρτυρικά παιδιά για να συνέλθη από την αλήτικη ζωή της.

Κι' ο Πιέρ Μαρινύ στέναζε για να δείξη ότι αυτή η συζήτησις τον στενοχωρούσε κι' ότι καλά θα έκανα να τον αφήσω ήσυχο. Μά εγώ είχα μάθει πια ότι μου χρειαζόταν για τα μαρτυρικά παιδιά και τον άποχαιρέτησα βιαστικά για να πάω να γράψω το άρθρο μου.

ZAN KOLMP

Από της 20ης Σ)ύβριου π.έ. ήρχισε λειτουργούσα μοναδική ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων υπό την διεύθυνσιν της διαπρεπούς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΗΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ — Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 Α — ΑΘΗΝΑΙ.

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

(Του Φρανσουά Κοππέ)

Ή κουκουβάγια μὲς ἀπ' τὰ χαλάσματα
πρὸς τὸ Δεκέμβρη κράζει πὺν τελειώνω
κι' ἡ θλιθερή σου θύμησι ἡ μαυρόπτερη
ἀκόμα τὴ φτωχὴ καρδιά σου ἰσκιώνει.

Δοκίμασες ποτέ σου τίς ἀμέτρητες
τίς ὄρες νὰ κρατήσης πὺν πετάνε;
Πόσες λαμπρές ἀπ' ὄσες δὲν περάσανε
καὶ πόσες ὄλοσκότεινες θὲ νᾶνε;

Ἄσε λοιπὸν τίς μέρες νὰ περνοῦνε.
Ἔ, πόσα δάκρυα κρῦβει ἕνα φιλί
κι' ἀγκάθια τὸ τριαντάφυλλο πὺν ἀνοίγει!

Κάνουν καλὸ τὰ χρόνια πὺν κυλοῦνε
θαρρῶ δὲν εἶνε τίποτα ἡ θανὴ
ἀφοῦ ἡ ζωὴ μας εἶνε τόσο λίγη.

ΙΟΥΝΙΟΣ

(Του Φρανσουά Κοππέ)

Στὸν κόσμο αὐτὸ ἀκλουθῶντας τὴν ἐλπίδα
οἱ ἀνθρώποι ὅταν ἐρθοῦν καὶ τὰ πουλιά
πὺν λίγο ζοῦν, πρώτη ἔχουνε φροντίδα
νὰ κάμουν τὴ μικρὴ τους τὴ φωλιὰ.

Μὲ λίγη στάχτη κι' ἄχυρα μιά μέρα
χτίζουν μιά ταπεινὴ καὶ φτωχικὴ
στέγη πὺν τρέμει κάτου ἀπ' τὸν ἀγέρα
νὰ κρῦψουν τὴν ἀγάπη τους ἐκεῖ.

Ἀπὸ τὰ μάτια τὰ μαγευτικὰ
μιάς κόρης ἡ καρδιά μου πληγωμένη
ἐκλείνει τέτοια ὄνειρατα γλυκὰ
βαθεία της κ' ἦταν πάντα εὐτυχισμένη.

Κι' ἐγὼ νὰ θεμελιώσω τὴ φωλιὰ μου
ποθοῦσα χαρῶπος καὶ θαρρετός,
μὰ κάθε ἀπαντοχὴ μου ἔρριξε χαμου
φυσῶντας ὁ βοριάς ὁ δυνατός.

Μονάχος μου σὲ στράτες μακρυσμένες,
θλιμμένος, μὲ τὸ μέτωπο σκυφτὸ
μπρὸς μου ὄλες τίς ἐλπίδες μου σπασμένες
— αὐγὰ φωλιᾶς πὺν σπᾶσανε — κυτῶ.

ΓΕΡΑΤΕΙΑ

(Του Σαιν - Λαμπέρ 1716—1803)

Κατάρρα σ' ὅποιον οἱ θεοὶ χρόνια πολλὰ ἔχουν δώσει!
Τὸ μακρυνὸ ταξίδι του μιά μέρα πρὶν τελειώση
βλέπει βαθεία στὸ μνήμα τους νὰ χάνωνται κρυμμένοι
οἱ φίλοι του οἱ ἀχώριστοι καὶ πολυαγαπημένοι.

Τὸ καθετὶ τριγύρω του νὰ χάνεται, ν' ἀλλάξη
θωρεῖ, μὲ ξένο ἀνάμεσα στὴ νέα γενιά αὐτὸς μοιάζει
κι' ὅταν πεθαίνοντας τυφλὸς ἀφήσῃ αὐτὴ τὴν πλάσι
δὲν ἔχει τίποτα ὁ φτωχὸς ἄλλο ἀπ' τὸ φῶς νὰ χάσῃ.

Τ Ω Ρ Α ...

(Του Φ. Ρίχτερ)

Τώρα πὺν ὠραία ἡ ἀνοιξί
Μὲς τᾶνθια στολισμένη,
Ροδοστεφανωμένη,
στὴ γῆ χαρὰ σκορπάει.
Καὶ γύρω ἡ χλόη ντύνεται,
τὰ δάση της ἰσκιώνουν,
τὰ κρῦα χιόνια λυώνουν
κι' ὁ οὐρανὸς γελάει.

Πὺν ὁ βοσκὸς χαρούμενος
φυσῶντας τὴ φλογέρα,
γεμίζει τὸν αἰθέρα
τραγουδιὰ ἐρωτικά.
Τώρα κι' ἐγὼ, κοπέλλα μου,
ζητάω τὸν ἔρωτά σου
καὶ στέλνω στὴν καρδιά σου
δυσὸ λόγια μυστικά...